

"মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া তোমালোক সংগমত আছে, তোমালোকে পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা সম্বন্ধ চিঙি দিব লাগে কিয়নো এই পুৰণি সৃষ্টি এতিয়া নাশ হৈ যাব"

প্ৰশ্ন: সংগমৰ কোনটো বিশেষত্ব গোটেই কল্পতে অনন্য?

উত্তৰ: সংগমৰেই বিশেষত্ব আছে – পঢ়া ইয়াতে আৰু প্ৰালন্ধ ভৱিষ্যতলৈ পোৱা। গোটেই কল্পত এনেকুৱা পঢ়া পঢ়োৱা নহয় যাৰ প্ৰালন্ধ পৰৱৰ্তী জন্মত পায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে মৃত্যুলোকত পঢ়ি আছে। অমৰলোকৰ কাৰণে। অন্য কোনেও পাচৰ জন্মৰ কাৰণে নপঢ়ে।

গীত: দূৰ দেশ কা ৰহনে ৰালা (দূৰৈৰ দেশত থকাজন...)

ওঁম শান্তি। দূৰৈৰ দেশত থকাজন কোন? এয়াতো কোনেও নাজানে। তেওঁৰ নিজৰ দেশ নাই নেকি যাৰ বাবে পৰৰ (আনৰ) দেশলৈ আহিছে? তেওঁ নিজৰ দেশলৈ নাহে। এই ৰাৱণ ৰাজ্য পৰৰ দেশ নহয় জানো। শিৱবাবা নিজৰ দেশলৈ নাহে নেকি? বাৰু, ৰাৱণৰ পৰৰ দেশ কোনখন? আৰু নিজৰ দেশ কোনখন? শিৱবাবাৰ নিজৰ দেশ কোনখন, পৰৰ দেশ কোনখন? আকৌ পিতা আহে পৰৰ দেশত, তেন্তে তেওঁৰ দেশ কোনখন? নিজৰ দেশ স্থাপন কৰিবলৈ আহে কিন্তু তেওঁ নিজৰ দেশত নিজেই আহেনে? (এজন দুজনে শুনালে) বাৰু, ইয়াৰ ওপৰত সকলোৱে বিচাৰ সাগৰ মন্তন কৰিবা। এইটো অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। ৰাৱণৰ পৰৰ দেশ বুলি ক'বলৈ বহুত সহজ। ৰাম ৰাজ্যত ৰাৱণ কেতিয়াও নাহে। পিতা ৰাৱণৰ দেশত আহিবলগীয়া হয় কিয়নো ৰাৱণ ৰাজ্যক চেঞ্চ (পৰিৱৰ্তন) কৰিবলগীয়া হয়। এয়া হ'ল সংগমযুগ। তেওঁ সত্যযুগতো নাহে, কলিযুগতো নাহে। সংগমযুগত আছে। তেন্তে এইখন ৰামৰো দেশ, ৰাৱণৰো দেশ। ইপাৰে ৰামৰ, সিপাৰে ৰাৱণৰ। সংগম নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল সংগমত আছে। এইফালেও নাই, সেইফালেও নাই। নিজকে সংগমত আছোঁ বুলি ভাবিব লাগে। আমাৰ সেইফালৰ লগত সম্বন্ধ নাই। বুদ্ধিৰে পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা সম্বন্ধ চিঙিবলগীয়া হয়। থাকাতো ইয়াতেই। কিন্তু বুদ্ধিৰে জানা এই পুৰণি সৃষ্টিখনেই নাশ হৈ যাব। আত্মাই কয় - এতিয়া মই সংগমত আছোঁ। পিতাৰ আগমন হৈছে, তেওঁক নাৱৰীয়া বুলিও কয়। এতিয়া আমি গৈ আছোঁ। কেনেকৈ? যোগৰ দ্বাৰা। যোগৰ কাৰণেও জ্ঞান আছে। জ্ঞানৰ কাৰণেও জ্ঞান আছে। যোগৰ কাৰণে বুজোৱা হয় নিজক আত্মা বুলি বুজিবা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰিবা। এয়াও জ্ঞান নহয় জানো। জ্ঞান অৰ্থাৎ বুজনি। পিতা মত দিবলৈ আহিছে। তেওঁ কয় - নিজক আত্মা বুলি বুজ। আত্মাইহে ৪৪ জন্ম লয়। পিতাই বহি সন্তানসকলকহে বিশদভাৱে বুজায়। এতিয়া এই ৰাৱণ ৰাজ্য নাশ হৈ যাব। ইয়াত হ'ল কৰ্ম-বন্ধন, তাত হ'ল কৰ্ম-সম্বন্ধ। 'বন্ধন' হৈছে দুখৰ নাম। সম্বন্ধ হৈছে সুখৰ নাম। এতিয়া কৰ্ম-বন্ধনক চিঙিব লাগে। বুদ্ধিত আছে আমি এই সময়ত ব্ৰাহ্মণ সম্বন্ধত আছোঁ আকৌ দৈৱী সম্বন্ধলৈ যাম। ব্ৰাহ্মণ সম্বন্ধৰ এয়া এটাই জন্ম। আকৌ ৪ (আঠ) আৰু ১২ জন্ম দৈৱী সম্বন্ধত থাকিবা। এই জ্ঞান বুদ্ধিত আছে সেইকাৰণে কলিযুগী ছিঃ ছিঃ কৰ্ম-বন্ধনৰ প্ৰতি যেন ৰুচি নাথাকে। এইখন জগতৰ কৰ্ম-বন্ধনত এতিয়া থাকিব নালাগে। এইটো বুজি পোৱা যে এই সকলোবোৰ হৈছে আসুৰিক কৰ্ম-বন্ধন। আমিও এক গুপ্ত যাত্ৰাত অগ্ৰসৰ হৈ আছোঁ। পিতাই এই যাত্ৰা শিকাইছে আকৌ এই কৰ্ম-বন্ধনৰ পৰা উপৰাম হৈ আমি কৰ্মাতীত হৈ যাম। এই কৰ্ম-বন্ধন এতিয়া চিঙিবলৈ লাগিব। আমি পিতাক স্মৰণ কৰোঁ যাতে পবিত্ৰ হৈ চক্ৰক বুজি চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'ব পাৰোঁ। পঢ়ি আছোঁ আকৌ এই পঢ়াৰ এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য), প্ৰালন্ধও লাগে নহয় জানো। তোমালোকে জানা আমাক পঢ়াওঁতাজন হৈছে বেহদ (অসীম)ৰ পিতা। বেহদৰ পিতাই আমাক ৫ হাজাৰ বছৰ আগতে পঢ়াইছিল। এইখন ড্ৰামা (নাটক) নহয় জানো। যাক কল্পৰ আগতে পঢ়াইছিলোঁ তেওঁলোকেই পঢ়াম। আহি থাকিব, বুদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। সকলোৱেতো সত্যযুগত নাহিব। বাকী সকলো ঘৰলৈ উভতি যাব। ইপাৰে নৰক, সিপাৰে স্বৰ্গ। সেই পঢ়াততো বুজি পায় যে আমি ইয়াত পঢ়োঁ, আকৌ প্ৰালন্ধও ইয়াতে পাম। ইয়াত আমি সংগমযুগত পঢ়োঁ, ইয়াৰ প্ৰালন্ধ আমি নতুন সৃষ্টিত পাম। এইটো হৈছে নতুন কথা। জগতত এনেকৈ কোনেও নক'ব যে তুমি ইয়াৰ প্ৰালন্ধ পৰৱৰ্তী জন্মত পাবা। পৰৱৰ্তী জন্মত প্ৰালন্ধ পাবলৈ এই জন্মত পঢ়া - এয়া কেৱল এই সংগমযুগতহে হয়। পিতাও সংগমযুগতহে আছে। তোমালোকে পুৰুষোত্তম হ'বলৈ পঢ়া। এবাৰেই ভগৱান জ্ঞান সাগৰ আহি নতুন সৃষ্টি অমৰপুৰীৰ কাৰণে পঢ়ায়। এইখনতো হ'ল কলিযুগ, মৃত্যুলোক। আমি সত্যযুগৰ কাৰণে পঢ়োঁ। নৰকবাসীৰ পৰা স্বৰ্গবাসী হ'বৰ কাৰণে। এইখন হ'ল পৰৰ দেশ, সেইখন হ'ল নিজৰ দেশ। সেই নিজৰ দেশত পিতাৰ অহাৰ দৰকাৰ নাই। সেইখন দেশ সন্তানসকলৰ বাবেই, তাত সত্যযুগত ৰাৱণৰ আগমন নহয়, ৰাৱণ নোহোৱা হৈ যায়। আকৌ দ্বাপৰত আহিব। সেয়েহে পিতাও নোহোৱা হৈ যায়। সত্যযুগত কোনেও তেওঁক নাজানে। তেন্তে স্মৰণো কিয় কৰিব। সুখৰ প্ৰালন্ধ পূৰা হ'লে তেতিয়া আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্য

আৰম্ভ হয়, ইয়াক পৰৰ দেশ বুলি কোৱা হয়।

এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি সংগমযুগত আছোঁ, আমাক ৰাস্তা দেখুৱাওঁতা পিতাক পাইছোঁ। বাকী সকলোৱে ঠেকা-খুন্দা খাই থাকে। যিসকল বহুত ক্লান্ত হৈ পৰে, যিসকলে কল্পৰ আগতে ৰাস্তা লৈছিল, তেওঁলোক আহি থাকিব। তোমালোক পাণ্ডাসকলে সকলোকে ৰাস্তা দেখুৱাই থাকা, এয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰাৰ ৰাস্তা। চিধা সুখধামলৈ গুচি যাবা। তোমালোক পাণ্ডা পাণ্ডৱ সম্প্ৰদায়ৰ হোৱা। পাণ্ডৱ ৰাজ্য বুলি কোৱা নহ'ব। ৰাজ্য পাণ্ডৱৰো নাই আৰু কৌৰৱৰো নাই। দুয়োৰে মুকুট নাই। ভক্তি মার্গত দুয়োকে মুকুট দি দিছে। যদি দিয়াও হয় তেন্তে কৌৰৱক লাইটৰ (পবিত্ৰতাৰ) মুকুট দিয়া নহ'ব। পাণ্ডৱকো লাইটৰ (পবিত্ৰতাৰ) মুকুট দিব নোৱাৰি কিয়নো পুৰুষাৰ্থী হয়। আগবাঢ়ি গৈ থাকোঁতে বাগৰি পৰে (অৱনতি হৈ যায়) তেন্তে কাক দিব সেইবাবে এই সকলোবোৰ চিহ্ন বিষ্ণুক দিয়া হৈছে কিয়নো তেওঁ পবিত্ৰ হয়। সত্যযুগত সকলো পবিত্ৰ সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হয়। পবিত্ৰতাৰ লাইটৰ মুকুট থাকে। এই সময়ততো কোনো পবিত্ৰ নাই। সন্ত্যাসী লোকসকলে কয় আমি পবিত্ৰ হয়। কিন্তু সৃষ্টিখনতো পবিত্ৰ নহয়। জন্ম তথাপিও বিকাৰী সৃষ্টিতেই লয়। এইখন হৈছে ৰাৱণৰ পতিত পুৰী (নগৰ)। পাৱন ৰাজ্য সত্যযুগ নতুন সৃষ্টিক কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক বাগিছাৰ গৰাকী পিতাই কাঁইটৰ পৰা ফুল কৰি গঢ়ি তোলে। তেওঁ পতিত-পাৱনো হয়, নাৱৰীয়াও হয়, বাগিছাৰ গৰাকীও হয়। বাগিছাৰ গৰাকী কাঁইটৰ জংঘলত আহিছে, তোমালোকৰ কামাণ্ডাৰতো (সেনাপতি) এজনেই। শঙ্কৰক যাদৱসকলৰ কামাণ্ডাৰ-ইন-চীফ (সেনাপ্ৰধান) বুলি ক'ব পাৰিনে? আচলতে শঙ্কৰে বিনাশ নকৰায়। যেতিয়া সময় হয় তেতিয়া যুদ্ধ লাগে। এনেকৈ কয় যে শঙ্কৰৰ প্ৰেৰণাত মিছাইল আদি তৈয়াৰ হয়। এই সকলোবোৰ কাহিনী ৰচনা কৰিছে। পুৰণি সৃষ্টিতো নিশ্চয় নাশ হ'ব। ঘৰ পুৰণা হ'লে বাগৰি পৰে। মনুষ্য মৰি যায়। এয়াও পুৰণি সৃষ্টি নাশ হৈ যাব। এই সকলোবোৰ দৰি মৰি যাব, কোনোবা ডুবি মৰিব। কোনোবা চক খাই (ভয়তে) মৰিব। বোমা আদিৰ বিষাক্ত বায়ুয়েও মাৰি পেলাব। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে এতিয়া বিনাশ হ'বই। আমি সিপাৰলৈ গৈ আছোঁ। কলিযুগ পূৰ্ণ হৈ সত্যযুগৰ স্থাপনা নিশ্চয় হ'ব। তাৰ পাচত আধাকল্প যুদ্ধ নহয়।

এতিয়া পিতা পুৰুষাৰ্থ কৰাবলৈ আহিছে, এয়া লাষ্ট চান্স (অন্তিম সুযোগ)। পলম কৰিলে অকস্মাতে মৰি যাবা। মৃত্যু সন্মুখত থিয় হৈ আছে। বহি থাকোঁতেই মনুষ্য অকস্মাতে মৰি যায়। মৰাৰ আগতেতো স্মৃতিৰ যাত্ৰা কৰা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল ঘৰলৈ যাব লাগে সেইবাবে পিতাই কয় - সন্তানসকল, ঘৰক স্মৰণ কৰা, ইয়াৰ ফলত অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব, ঘৰলৈ গুচি যাবাগৈ। কিন্তু কেৱল ঘৰক স্মৰণ কৰিলে পাপ বিনাশ নহ'ব। পিতাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া পাপ বিনাশ হ'ব আৰু তোমালোক নিজৰ ঘৰলৈ গুচি যাবা সেইবাবে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব। নিজৰ চাৰ্ট (খতিয়ানৰ তালিকা) ৰাখিবা তেতিয়া গম পাবা, গোটেই দিনটোত মই কি কৰিলোঁ? 5-6 বছৰৰ আয়ুসৰ পৰা নিজৰ জীৱনত কি কি কৰিলা..... সেয়াও স্মৃতিত থাকে। এনেকুৱাও নহয়, গোটেই সময় লিখিব লাগে। ধ্যানত থাকে - বাগিচাত বহি বাবাক স্মৰণ কৰিলোঁ, দোকানত কোনো গ্ৰাহক নাই মই স্মৃতিত বহি থাকোঁ। ভিতৰত নোট হৈ থাকিব। যদি লিখিব বিচৰা তেন্তে আকৌ ডায়েৰী ৰাখিব লাগিব। মূল কথা হৈছেই এইটো। আমি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান কেনেকৈ হ'ম! পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক কেনেকৈ হ'ম! পতিতৰ পৰা পাৱন কেনেকৈ হ'ম! পিতাই আহি এই ন'লেজ (জ্ঞান) দিয়ে। জ্ঞানৰ সাগৰ পিতাই হয়। তোমালোকে এতিয়া কোৱা - বাবা মই আপোনাৰ হওঁ। সদায় আপোনাৰেই হওঁ, কেৱল পাহৰি দেহ-অভিমানী হৈ গৈছোঁ। এতিয়া আপুনি কৈছে যেতিয়া মই পুনৰ দেহী-অভিমানী হ'ম। সত্যযুগত আমি দেহী-অভিমানী আছিলোঁ। আনন্দেৰে এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লৈছিলোঁ গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে এই সকলোবোৰ ধাৰণা কৰি আকৌ আনক বুজোৱাৰ লায়ক (যোগ্য) হ'ব লাগে, তেতিয়া বহুতৰে কল্যাণ হ'ব। বাবাই জানে ড্ৰামা অনুসৰি পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰি চাৰ্ভিচেব'ল (সেৱাৰ যোগ্য) হৈ আছে। বাৰু কাৰোবাক (কল্প) বৃক্ষ আদি বুজাব নোৱাৰা, কিন্তু এইটোতো সহজ হয় - যিকোনো লোককে কোৱা আপুনি নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰক। এইটোতো একেবাৰে সহজ। এই পিতাইহে কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাহিৰে আন কোনো মনুষ্যই এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। আৰু কোনেও আত্মা আৰু পৰমাত্মা পিতাক নাজানে। এনেয়ে কেৱল কৈ দিলে তেন্তে কাকোৱেই বাণে আঘাত নকৰিব (বুজনিয়ে প্ৰভাৱ নেপেলাব)। ভগৱানৰ ৰূপ জানিব লাগিব। এয়া সকলো নাটকৰ এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) হয়। প্ৰত্যেক আত্মাই শৰীৰৰ সৈতে এক্ট (কৰ্মকাণ্ড) কৰে। এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লৈ পুনৰ ভূমিকা পালন কৰে। সেই এক্টৰসকলে পোচাক সলনি কৰি ভিন্ন ভিন্ন ভূমিকা পালন কৰে। তোমালোকে আকৌ শৰীৰ সলনি কৰা। তেওঁলোকে অল্পকালৰ কাৰণে কোনোবা মেল (পুৰুষ) বা ফিমেলৰ (মহিলাৰ) ড্ৰেছ (পোচাক) পিন্ধিব। ইয়াত মেলৰ চোলা ল'লে তেন্তে গোটেই আয়ুস মেলেই হৈ থাকিব। সেয়া হৈছে হৃদৰ (সীমিত) ড্ৰামা, এয়া হৈছে বেহৃদৰ (অসীমৰ)। সৰ্বপ্ৰথম মুখ্য কথা হৈছে পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। 'যোগ' শব্দটিও ব্যৱহাৰ নকৰিবা কিয়নো যোগতো অনেক প্ৰকাৰৰ শিকে। সেই

সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। এতিয়া পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা আৰু ঘৰক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক ঘৰলৈ গুচি যাবা। শিৱবাবা এওঁৰ শৰীৰত আহি শিক্ষা দিয়ে। পিতাক স্মৰণ কৰোঁতে কৰোঁতে তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাবা তেতিয়া পবিত্ৰ আত্মা উৰিব। যিমান স্মৰণ কৰিব, চাৰ্ভিচ কৰিব তেওঁ সিমান উচ্চ পদ পাব। স্মৃতিত থকাৰ ক্ষেত্ৰতেই বহুত বিধিনি আছে। পাৱন নহ'লে তেতিয়া ধৰ্মৰাজ পুৰীত শাস্তিও খাব লাগিব। সন্মানো যাব, পদো ব্ৰষ্ট হ'ব। অস্তিমত সকলো সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। কিন্তু একো কৰিব নোৱাৰিবা। সাক্ষাৎকাৰ কৰাব যে তোমালোকক ইমান বুজালোঁ তথাপি পিতাক স্মৰণ নকৰিলা, পাপ থাকি গ'ল। এতিয়া শাস্তি খোৱা। সেই সময়ত পঢ়াৰ সময় নাথাকে। অনুতাপ কৰিব মই কি কৰিলোঁ! অনাহকতে সময় নষ্ট কৰিলোঁ। কিন্তু শাস্তিতো খাব লাগিব। কিবা হ'ব পাৰিব জানো। ফেইল (অকৃতকাৰ্য) হ'লা মানেই হ'লা। তাৰ পাচত পঢ়াৰ কথা নাহে। সেই পঢ়াততো ফেইল হ'লে পাচত আকৌ পঢ়ে, এয়াতো পঢ়াই সমাপ্ত হৈ যাব। অস্তিম সময়ত যাতে অনুতাপ কৰিবলগীয়া নহয় তাৰ বাবে পিতাই ৰায় দিয়ে - সন্তানসকল, ভালদৰে পঢ়া। পৰচৰ্চাত নিজৰ সময় নষ্ট নকৰিবা। নহ'লে বহুত অনুতাপ কৰিব লাগিব। মায়াই বহুত উল্টা কাম কৰাই দিয়ে। কেতিয়াও চাগে চুৰি কৰা নাছিল, সেয়াও কৰাব। পাচত স্মৃতিলৈ আহিব মোকতো মায়াই প্ৰবঞ্চনা কৰি দিলে। প্ৰথমে অন্তৰত খেয়াল আছে, অমুক বস্তুটো উঠাই লওঁ। বুদ্ধিতো পাইছা, এইটো ৰাইট (শুদ্ধ) নে ৰং (ভুল) হয়। এইটো বস্তু উঠাই ল'লে ৰং (ভুল) হ'ব, নুঠালে ৰাইট (শুদ্ধ) হ'ব। এতিয়া কি কৰিব লাগে? পবিত্ৰ হৈ থকাতো ভাল নহয় জানো। সংগদোষত আহি লুজ্ (ঢিলা) হ'ব নালাগে। আমি ভাই-ভনী আকৌ নাম-ৰূপত কিয় আবদ্ধ হ'ব লাগে। দেহ-অভিমানত আহিব নালাগে। কিন্তু মায়া বৰ শক্তিশালী। মায়াই ৰং (ভুল) কাম কৰাৰ সংকল্প আনি দিয়ে। পিতাই কয় - তোমালোকে ৰং (ভুল) কাম কৰিব নালাগে। যুদ্ধ লাগে (অন্তৰ্দ্বন্দ্ব হয়) পাচত বাগৰি পৰে, পাচত ৰাইট (শুদ্ধ) বুদ্ধি উদয়ে নহয়। আমি ৰাইট (শুদ্ধ) কাম কৰিব লাগে। অন্ধৰ লাখুটি হ'ব লাগে। আটাইতকৈ ভাল কাম হৈছে এইটো। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ কাৰণে সময়তো আছে। ৰাতি টোপনিও যাব লাগে। আত্মা ক্লান্ত হৈ পৰে তেতিয়া শুই পৰে। শৰীৰো শুই পৰে। গতিকে শৰীৰ নিৰ্বাহৰ কাৰণে, বিশ্রাম কৰাৰ কাৰণে সময়তো আছে। বাকী সময়ত মোৰ চাৰ্ভিচত লাগি যাবা। স্মৃতিত থকাৰ চাৰ্ভি (খতিয়ানৰ তালিকা) ৰাখিবা। লিখো আকৌ আগবাঢ়ি গৈ থাকোঁতে ফেইল হৈ যায়। পিতাক স্মৰণ নকৰে, চাৰ্ভিচ নকৰে গতিকে ৰং (ভুল) কাম হৈ থাকে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পৰচৰ্চাত নিজৰ সময় নষ্ট কৰিব নালাগে। মায়াই যাতে কোনো ধৰণৰ উল্টা (ওলোটা) কাম নকৰায়, এইটো ধ্যান ৰাখিব লাগে। সংগদোষত আহি কেতিয়াও লুজ্ (ঢিলা) হ'ব নালাগে। দেহ-অভিমানত আহি কাৰো নাম-ৰূপত আবদ্ধ হ'ব নালাগে।

(2) ঘৰৰ স্মৃতিত থকাৰ লগতে পিতাকো স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৰণ কৰাৰ চাৰ্ভি ডায়েৰী (খতিয়ানৰ তালিকাৰ দিনপঞ্জী) ৰাখিব লাগে। নোট কৰিব (টুকি ৰাখিব) লাগে - মই গোটেই দিনটোত কি কি কৰিলোঁ? কিমান সময় পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলোঁ?

বৰদান: 'উদাৰ অন্তৰ'ৰ বিশেষত্বৰ দ্বাৰা নিজৰ আৰু সকলোৰে উদ্ধাৰ কৰোঁতা আধাৰ আৰু উদ্ধাৰমূৰ্ত হোৱা উদাৰ অন্তৰৰ অৰ্থাৎ সদায় প্ৰতিটো কাৰ্যত বহল অন্তৰৰ গৰাকী। নিজৰ গুণেৰে অন্যক গুণৱান কৰি তোলাত সহযোগী হোৱা, শক্তি বা বিশেষত্বৰে ভৰপূৰ কৰি তোলাত সহযোগী হোৱা অৰ্থাৎ মহাদানী বহল অন্তৰৰ হোৱাটোৱে হৈছে উদাৰ অন্তৰৰ আত্মাৰ বিশেষত্ব, এনেকুৱা বিশেষত্ব সম্পন্ন আত্মাসকলহে আধাৰ আৰু উদ্ধাৰমূৰ্ত হোৱাত সফলতাৰ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰে কিয়নো সেৱাৰ আধাৰ স্বৰূপ হোৱা অৰ্থাৎ নিজৰ আৰু সকলোৰে উদ্ধাৰৰ নিমিত্ত হৈ যোৱা।

স্লোগান: "মই আৰু পিতা" দুয়ো এনেকৈ কস্মাইগু (একত্ৰিত) হৈ থাকিবা যাতে তৃতীয় কোনোৱে পৃথক কৰিব নোৱাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!